

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ "ΓΙΑΤΡΟΙ-ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ", ΤΗΣ ΓΟΥΓΑΝΗΣ

Πῶς ἀρρωστάνευν εἰς κατάδικοι στὴν Κέλαιο τοῦ Σαΐν-Λωράν. Καὶ μὲ ποιὸν τρέπο γλυτώνευν τὶς ἄγγειρες. 'Ο σκύρωπος μὲν τοῦ «38.686». 'Ο φθερός «γιατρός 5483». Πόσο πληρώνευν οἱ ἔγκληματικοί γιὰ νά... κουταδούν! 'Ο «γιατρός-κατάδικος» μὲ τὸ φεῖδι. Η καταπληκτικές ἐμελογεῖς του. Οὐντάτα ἐπὶ θυμάτων. Ή ἐκτέλεσι τοῦ «5483» καὶ τοῦ «10.385» ἀπὸ τὸν «Κύριο τοῦ Σαΐν-Λωράν», κλπ.

A ΣΦΑΛΩΣ Θ' ὅγνοντε διτὶ στὰ κάτεργα τῆς Γουίάνης ὑπάρχουν δύο ἕνδη γιατρῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν καλὰ τοὺς ἀρρώστους κι' ἔκεινοι ποὺ ἀρρώστανευν τοὺς ὑγειεῖς. Οἱ πρῶτοι διορίζονται φυσικοὶ ἀπὸ τὸ κράτος. Οἱ ἄλλοι, οἱ «τσαρλατάνοι». ἔχουν σπουδάσει τὴν ἀπάτη τῆς λατρικῆς στὸ Σαΐν-Λωράν καὶ στὶς ἑλάδεις ἐκτάσεις τοῦ Κουροῦ. Ξέρουν χλιούς δύο τρόπους, ὡστὸ νὰ κάνουν τοὺς καταδίκους νά γλυτώνουν τὶς ἀγγειρεῖς καὶ εἶνε πρόθυμοι γάλ κόψουν τὸ κεφάλι τοῦ γιατροῦ ποὺ θὰ τολμᾶσσε νά τοὺς μαρτυρήσῃ στὴν σπουδήματα. Καθὼς καταυλισμὸς τῶν ἔγκληματος ἔχει κι' ἀπὸ δυοντρεῖς τέτοιοις γιατρούς ἐγκληματίας. Εἶνε συνήθως ισοθίτες ποὺ ἔχουν θαρεθῆ τὴ ζωὴ τους καὶ ἔχουν μιὰ διαθλεμένη εξυπνάδα. Οἱ καταδίκοι ποὺ σέβονται καὶ τοὺς ἔκτιμούνε, γιατὶ μὲ λίγα φράγκα μποροῦν νά τοὺς ἀρρώστησουν καὶ νά τοὺς κάνουν νά ζεκουρασθοῦν ἀπὸ τὰ καθημερινὰ μαρτύρια τους. Στὸ Σαΐν Λωράν ὁ ἀπόντιμος 'Αγιὸς Μανῶδος μοῦ δηγήθηκε ξαρά σαρὸ ιστορίες τους, ἀπὸ τὶς ὅποιες θάσας θαναφόρω τὶς ποὺ ἐνδιαφέρουντες.

Μιὰ μέρα στὸ νοσοκομεῖο τοῦ καταυλισμοῦ παρουσιάσθηκε ὁ καταδίκος, 38.686. Τὸ ἀριστερὸ πόδι του ἦταν πρισμένο τομαχτικά καὶ μὲ μάκα κακοφορμισμένη πλήγη πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. 'Ο γιατρὸς μόλις τὸν ἔζετασε ζάρωσε τὸ φύδια του.

—Δεῖν μοῦ λές «38.686», τοῦ εἶπε αὐστηρά, ἔτερος ὅτι πρέπει νά σοῦ κόψουμε τὸ πόδι;

‘Ο καταδίκος γέλασε εὐχαριστημένος.

—Κάνε τὸ καθήκοντος σου, γιατρέ, τοῦ ἀπάντησε μὲ ὑποκριτική ἐγκαρπτήριος.

Καὶ μ' ἀφάπταστο τρώωσιμό ὑπέφερε δλους τοὺς ποὺς αὐτῆς τῆς ἐγχειρήσεως. ‘Οταν εἶδε κατόπιν τὸ κομμένο πόδι του, στέναξε μ' ἀνακούφισι καὶ δήλωσε στοὺς νοσοκόμους:

—Καρδὸς ἥταν νά γλυτώσω κι' ἔγω γίτις ἀγγαρεῖες καὶ τὰ θάσανα!

Αὐτὴ δῆμαρος ή δῆλωσε τοὺς κατέτερψε. 'Ο γιατρὸς εἰδοποίησε τὴν δστυνομία τοῦ Σαΐν-Λωράν νά ἔξαριθσων πόδες εἶτε τραυματισθῆ ὁ «38.686». Ἐκεῖ νῆκαν ἀνακρίσεις καὶ κατώρθωσε νά μάσθη δῆλη τὴν ἀλήθειαν. 'Ο «38.686» ἐργάζονταν στὸ δημόδιο δρόμῳ τοῦ Σαΐν-Λωράν ποὺ ἔνωνται τοὺς διαφόρους καταυλισμοὺς τῶν κατασκείων. Ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ θράδυ κουβολόδισε πέτρες κι' ἔτρωγε σύριες θουρδουλιές. Πέντε χρόνια τώρα δὲν εἶχε σηκώσει κεφάλι νά παραπομῇ. ‘Εναὶ πρωὶ δῆμαρος παρετήρησε διτὶ δὲ σύντροφός του, ὁ «20.263», δὲν μποροῦσε νά περπατήσῃ.

—Τὶ συμβαίνει; τὸν ρώτησε.

—Καυτάθηκα, τοῦ ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ «20.263».

—Διάσολε, πῶς τὰ κατάφερες; τοῦ εἶπε ὁ «38.686».

‘Ο ἄλλος τοῦ ἔδειξε ἔνα σπασμένο γυαλί.

—Μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ «5.483», τοῦ ἔζηγησε, γιὰ ξένα πακέτο καπνοῦ.

‘Ο «5.483» ἤταν ἔνας ἀπὸ τοὺς παράδοσους γιατρούς τῶν κατέργων. Εἶχε ἔρθει στὴ Γουίάνη πρὸ δέκα χρόνων, χωρὶς νά ἔχῃ καμμιά ἐλπίδα νά ξαναγυριστῇ στὴ Γαλλία. ‘Ηταν καταδικασμένος σ' ισόβια. Κι' ἐπειδὴ ἀκριβῶς θαριόταν τὴ ζωὴ του, ἔκανε τὸ «γιατρό» μήποτε τυχὸν τὸν συνελάμβανε νά ἀστυνομία καὶ τὸν παρέδιδε τέλος στὸ δήμιο. Αὐτὸς λοιπὸν εἶχε συμβουλέψει τὸ σύντροφο τοῦ «38.686» νά τραυματισθῇ καὶ τοῦ εἶχε πουλήσει μάλιστα κι' ἔνα γυαλί.

‘Ο «20.263» μ' αὐτὸν τὸ σπασμένο γυαλί εἶχε κόψει τὸ πόδι του καὶ τώρα κούτσαινε. Οἱ δεσμοφύλακες συνεπῶνται ἀναγκάσθηκαν νά τοὺς θράγαλουν τὶς ἀλυσίδες καὶ νά τὸν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο. ‘Εκεῖ τοῦ καθάρισαν τὴν πλήγη, τὴ δέσαν κι' ἐπειτα τὸν ἀφησαν σ' ἔνα κρεβεθάτι νά ζεκουρασθῇ εἴκοσι!

μέρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲ «20.263» καταριπόταν κι' ἔθριπε τὴν θύκη του. Λίγο ποὺ μέσα δὲν εἶχε σπρώδει τὸ γυαλί, δῆλα πειά θά είχαν τελεώσει. Θά εἶχε σακατευθῆ καὶ θά είχε ημισαξαί. Ενώ τώρα ήταν ὑποχρεωμένος νά ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά του στὰ κάτεργα.

Ο «38.686», ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ τάξαθε αὐτά, θυμίστηκε σε σκέψεις. ‘Εποεπε μέ καθηθιανά νά γλυτώσῃ τὰ μαρτύρια καὶ τὸ Σύλλογο. ‘Επεισέθηκε λοιπὸν τὸν «5.483», τοῦ ἔδωσε διλό τὸ λαθράριον κοινάκι ποὺ είχε καὶ τὸν παρακάλεσε νά τὸν θοηθῇση. ‘Επειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν ἤταν τόσο γενναῖος, ζήτησε ἀπὸ τὸν Ιδίο τὸ γιατρό νά τὸν τραυματίσῃ. Ο «5.483» πράγματα μ' ἔνα σκουριασμένο κομμάτι τενεκέ, τοῦ έσκισε τὸ δέριστερο πόδι πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο. ‘Επειτα ἔδεισε τὴν πληγὴ μ' ἔνα θρώμα πανι, λέγοντά του:

—Καὶ τώρα πρέπει νά συνηθίσῃς νά περπατᾶς μὲ τὸ ένα πόδι! Πρόσεξε δύμα, μη πῆς οδει λέξι, γιατὶ ξέχεις χαμένο τὸ κεφάλι σου.

Ο «38.686» δῆμαρος δὲν κράπτησε τὸ λόγο του. ‘Εται, ἡ ἀνακρίσεις τῶν ἀσυνυμικῶν ἀπεκάλυψε δῆλη τὴ δάληθεια. ‘Ο «5.483» συνελήφθη, κατεδικάσθη σε θάνατο καὶ παρεθόδηστ στὰ γέρια τοῦ δημιουροῦ. ‘Οσο γιὰ τὸν «38.686», τὸν μετέφεραν στὴ «χώρα τῶν λεπρῶν» γιὰ νά πεθανῃ μιὰ δώρα ἀρχητερα καὶ νά τρομοκρατήσουν δῆλους τοὺς δλλούς καταδίκους, δῆστε νά μη δολμῆση σκονεῖς πειά ν' ἀκρωτηριασθῇ!

Μά κανένας ἔγκληματας δὲν τρομοκρατήσθη. ‘Υστερὸ ἀπὸ λίγο καιρό, στὸν ίδιο γιατρό ἐφτασε τρέχουσας κι' οὐριάζοντας πένθιμα ξένας δλλος, ἐγκληματιας, δὲ «22.504».

—Σῶσε με, γιατρέ, μὲ δάγκασε ξενα δηλητηριασμένο φειδί! τοῦ φώναξε.

‘Ο γιατρός έλέτασε τὴν δαγκωματιά κι' ἀμέσως, γιὰ νά προλάβῃ, διέταξε νά ξαπλώσουν τὸν κατάδικο στὸ χειρουργικό τραπέζι. ‘Επειτα τοῦ ἔδεισε φριγτὰ τὸ πόδι καὶ τοῦ ἔθραγε τὸ δηλητηριασμένο αἷμα. Ή δηλητηριασμένα διώμα εἶχε προχωρήσει. ‘Ο καταδίκος εἶγε δαγκωματιή ἀπὸ μιὰ κόμπτρα, τὸ πόδι ἀπότρόπαια φειδί τῆς Γουίάνας. Γιά νά τοῦ σῶσουν λοιπὸν τὴ ζωὴ τοῦ ξεκοφαν τὸ πόδι. ‘Επειτα τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο.

Δύο μέρες ἀργότερες παρουσιάσθηκε ἀλλο παράδομοι κροδόμα δηλητηριασμένος. Κι' ἡ ιστορία τῶν δηλητηριασμένων καταδίκων ἐξακολούθησε ν' ἀναστάτωση ἔνα δλόκληρο μῆνα τὸ Σαΐν-Λωράν. Είκοσι καταδίκοι είχαν ἀκρωτηριασθῇ κι' ήσαν ἀνίκανοι γιὰ ἐγκληματικά, οἱ δεσμοφύλακες κι' ἀστυνομικοὶ ἀρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Αὐτά τὰ φειδία μποροῦσαν καλλιστα νά δαγκωμούνται, δῆλα πειά τοὺς ίδιους καὶ τότε ήσαν χαμένοι. ‘Επρεπε νά δοῦν λοιπὸν τὶ γινόταν καὶ σε ποιό μέρος εἶγαν παρουσιασθῇ αὐτά τὰ φειδία. ‘Ολεις δὲ ξενεύεις τους δῆμαρος πήγανε χαμένες. Σὲ κανένα καταυλισμό δὲν θρήκαν τίτοτε. Τὶ συνέθαισε λοιπόν; Γιά νά τὸ μάθουν, δρχισαν ν' ἀνακρήνουν τοὺς διαφόρους «κεταδότες» τους. ‘Εναὶ ἄπ' αὐτοὺς, πράγματι, τοὺς ώ-

(Η συνέχεια είσι τὴν σελ. 909)

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ „ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ“ ΤΗΣ ΓΟΥΓΙΑΝΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 887)

μολόγησε ότι τό δηλητηριώδες φεΐδι τό είχε ένας «γιατρός-καταδίκος», δάριθμός «10.385». Ο κατάδικος πού ήθελε ν' ακρωτηριασθή, τού πλήρωνε έκαπο δράγκα κύ' έκεινον, έβαζε τό φεΐδι πού φύλαγε σ' ένα δοχείο νά τόν δαγκώνει και νά τόν δηλητηριάση! Οι αστυνομικοί, φυσικά, συνέλαθαν αστόν τόν έγκλωματικό «γιατρό» και κατώθωσαν νά μαθουν τόν τρόπο με τόν διπό έργαζόταν. Τούς ώμολόγησε τά πάντα με μεγάλη απλότητα:

—Μία μέρα, τούς είπε, στό δάσος καθώς κόβαμε ζύλα, είδα ένα μικρό φεΐδι νά γλυτστρά από τήν περιοχή άνεσ δέντρου. «Ήταν τόδο μικρό κύ' άκλινον, ώστε τό πήρα στό χέρια μου Δέν δρύγησα έβασια νά καταλάθω ότι ήταν ένα φεΐδι κόμπρα. Τό εκλειότα λοιπόν στό πακέτο τό καπνόν μου κύ' διατά γύρισα στόν καταυλισμό, κατέφερα νά θρώ ένα κουτι και νά τό βάλω έκει μέσα. Σέ τρεις μήνες αύτό τό φεΐδι μεγαλώνεις κύ' ήταν έπικλινούν, γιατί οι άδενες τό είχαν άρχισει νά όγκωσαν τό φορέρ δηλητηρίο τους. Άστορος, έμένα φαίνεται μ' είχε συνηθίσει, γιατί τόν τρόμαξι κύ' ούτε προσταθόσαν νά μέδ δαγκώνει. «Ε, ήταν πειά καρφός γιά νά έφαρμασε τό σχέδιό μου. Ήθελα νά ξιλητηρίσω τήν δεινούργαλκας μου, πού μαζί είχε δρυώσει τό τεμάρι, στό τίς θν ρ... λιες. Κατ μιά μέρας κατώρχωσαν νά τον πλησιάσω, έχοντας κριμένο μέσα στό μανίκι μου τό φεΐδι και νά τό δώσαντας τέρα τέρα μου. Εκείνος δέν άρθηκε νά μόλις τό ορίζει γιατί να ηλικίας είσαι τό φεΐδι τόν δαγκώνεις δύο λεπτά, ώστε ούτε καθόλου τό κατάλαβε. Μετά από τρεις ώρες δάσονδος έθρός μου είχε πεθάνει, υπόφεροντας πολύ από τόν τρομαχικούς πόνους τό δηλητηρίου!..»

—Καλά, μά για ποιό λόγο δηλητηρίαζες και τούς φίλους σου —Τούς θηρεύδησα δύο μπορούσας γιά νά έκουραράνται. «Ε τώρα τύχανε καμιά φόρο νά πεθαίνει και κανείς. Μά τί νά γινή νήμαθρωποι είμαστε!

Ο «10.385», υπέρ από αυτές τίς αποκαλύψεις του, καταδικάστηκε σε θάνατο και καραποτμήθηκε από τόν «Κύριο τό Σαιν Λωράν». Αυτές ή ιστορίες δώμας πού σάς άνέφερα, είναι από τίς πιο συνθυμισμένες στά κάτεργα τής Γουίάνης. Οι κατάδικοι είναι τόσο τρομοκρατημένοι από τό έχο, τίς στέρησεις, τά βασανιστήρια και τή δουλειά, ώστε προτιμούν νά πεθάνουν ή νά άκινωτηριασθούν γιά νά γλυτωθούν από διά τά μαρτυρία. «Ετιοι οι γιατροί-καταδίκοι τής Γουίάνης έχουν πάντοτε δουλειά. Έφαρμάζουν άνενόχλητοι τίς χήλεις και μιά μεθδους τής έπιστημης τους, διαβορδώντας ήν τό πένους στά χέρια τής διακοινούντης καί θά παραδοθούν κύ' αυτοί με τή σειρά τους στό δήμο.

ZAN ΜΠΑΖΑΛ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΘΥΕΛΛΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 883)

—Μά χωρίς έσένα δέν μπορεί νά ζήση. Είσαι ή μητέρα του.

—Μά τό ίδιο θά συμβή και χωρίς έσένα! Είσαι δι πατέρας του!...

Ο Ντίκι κάθησε, σάν χαμένος σε μιά πολυθρόνα. Τόν είχε περιβάλει κρύος ίδρως. Απ' έξω, άκούστηκε ένα κλάδον. Ο Ντίκι ήταν βιθυνόμενος στής σκέψεις του και φανόταν σάν νά μή τό άκουσε. Μά ή Μάμπη, μέν πρόθιμα βρέθηκε κοντά στήν πόρτα κύ' έκανε νά φύγη.

Ο Ντίκι οπωρήθηκε στό πόταμο και τήν άρπαξε από τό χέρι.

—Στάσου λοιπόν, Μάμπη! Ποῦ θά πάς; Ποῦ φεύγεις;

—Θά φύγω. σάν την Τζόαν! τούς απάντησε.

—Ε, όχι! έκανε με φρίκη δι Ντίκι. Δέν θά τ' άφησα νά φύγης.

Κατ κλείδωσε γρήγορα τήν πόρτα. «Επειτα έχωσε τό κλειδί μέσα στήν τοσέπι μου.

—Φεύγεις τώρα δι μπορής! τής είπε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο. «Εμπρός! Γιά δοκίμασε!..

Η Μάμπη έκανε νά τρέξει πρός τό παράθυρο, μά δι Ντίκι τής έκλεψε τό δρόμο και τήν έρριξε πάνω στό ντιβένι.

—Απ' έξω άκούστηκε πάλι τό κλάδον, δύο-τρεις φορές. «Επειτα, ένα αυτοκίνητο-τό αυτοκίνητο τής Τζόαν-εκέινης με θόρυβο. Σέ λίγο δέν άκουγόταν πειά. Η Τζόαν είχε φύγει-γιά πάντα.

Ο Ντίκι τότε άγκαλισε τή γυναίκα του κύ' άρχισε νά κλαίη σιωπήλα, μέν πρόσωπο στό στήθος τής. Σέ μιά στιγμή τρέλλας, τά είχαν έχασει διλα: Και τήν άγραπτη τους και τήν εύτυχια τους.

Μά δι κίνδυνος είχε περάσει πιειά, σάν ένα μαύρο σύννεφο, που ήταν στήν πόρτα του ορίζοντος..

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΓΟΥΕΝΤΟΥΟΡΘ

Ο ΣΑΔΙΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΟΠΕΣΚΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 897)

γώ τή ξέρεια. «Ηταν πολύ διωρφητικό και δέν είχε καρδιά επικαλά, μεν έλεγε καθέ τόσο, είσαι ένα χαροπόν πορμή. Θά σέ παντερντώ, με δέν θά με περιορίστης καθόλου. Θά διασπεδάσω μ' δύοντς τους γήλους σου. Έμεινα μ' άρσουν δύο, οι άνδρες». Τότε με πάναν τά νεύρα μου. Τήν άρπαζα από τά μαλλιά και τήν έδερνα, μέχρι που νά μοι δραστηθή δι μυούρα έμένα σπαστεί. Μόλις ήμως τήν άργησα από τά χέρια μου, έπεισαντούσθε πάλι τά δικά της. Σκέπτηρα τότε δι έπεισε νά ξεκινήσω μά και καή τήν λογαριασμούς μαζί της. «Ένα υπόγεια ματάν πάλι χάρισα τρεις φύρες μήνων που κύ' άλσωσαν το μαχαίρι μου. Επιτα τόδη έπαινα δοτία, για νά προνοήση. Ετοις διαν τό δράμα πήρα νά συναντήσω τήν Τίτα στήν όχη τής Νταμπούτσου, είχα δι θα μοι χρωμάτων. Περπατήσαμε αφρέτη δώρα, συντηνάτας άνοιχτα. Υστέρησα στήν άμυνσια. Τό φεγγάρι είχε βρή στόν ουρανό. Έπεινή ήμως ή Τίτα άρχισε νά μένει με τή άστεια της. Επειτα έβγαλε τά φραστά της και ύπνησε στό νερό. Τότε μ' έπαισε ή ίδεσσα μου. Τό σώμα της μού δινήσησε δι έπεισε νά την σκοτώσω. Τήν φώναζα κατά τήν πλάτη μου μένει στήν όχη μου πάντη και τήν φύλησα. Ξαφνικά τής έδεσσα τό σώμα μου πάντη μου και τήν έδεσσα τά χεριά. Έκείνη πάλιεν νά ξεπάνη, μά έγινε ήμων πάντη δινάτος. Άρχισαν λόστον νά τής προσέδω τό στήθος, τά δάκτυλα, τά πόδια. Η Τίτα μοιηγήστηκε σάν θηρίο και τα μάτια της είχαν τους μεγαλώνει, ώστε νώμαζε δι θα βγάλη από τής κόχης τους. Έπειτα έβγαλε άλητην. Είχε πεδάνει. Τώρα ήμως άρχισε για μένα μια κανονική θυμεία. Έπειτα νά την σκοτώσω στήν Νταμπούτσου. Υστέρησα στήν τοπική σκοτώστη και τήν έρεζα στήν Νταμπούτσου. Υστέρησα στήν Βούλουμεστρον.

ZAN ΚΟΛΑΠ

ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 886)

νος», άνέβετε στόν «Εκβιαστή». Ένν' όλο μελος τής σπειρας, νά συνεχίση τή δουλειά. Ο «Εκβιαστής» παρουσιάστηκε στή νέα και τής δηλώνει δι θητείας στήν άστονυμος δι έχει ένα χρηματικό ποσόν. Θά τήν κατηγήσει στήν άστονυμο τον ήδη παίδι τό διά την έκλειναν στό σωφρονιστήριο. Ή νέας για νά γλυτωθώ τόσο έξετηλισμούς, και τίς παπελές τους. Τό «παραστρατημένος» κορίτσια άναγκαστήκαν τότε νά δέχεται ένα σωρό άγνωστους για νά κερδίζη χρήματα κι' την γινόταν μια γυναίκα του δρόμου. Επειδή ώστοδε μέν πορούσε νά συνηθίστη σ' αυτή τήν άστασις ζωή, αύτοκτονούσε. Φαντείται άμωμος δι θητείας ήταν τόσο βέβαιος, δι θέτει δέν μπορείται στά χέρια τής άστονυμίας, ώστε διασκεδάζει με τους άστονυμούς, γράφοντάς τους τά γράμματα που σάς άναφέραμε. Κι' αυτό ήταν ή καταστροφή του. Τό τελευταίο μέμα τους, ή ζανέτη. Βωτίει δέν είχε έψυχησε άμεσας κι' έτσι πρόδιασε νά την σπονδώσει, πάρα ποδάρη, αφού πειά δέν φωθόταν τήν έκδίκη τους. Μ' αυτούς τόσούς έκβιασμάσι, οι πέντε κακοποιοί είχαν κατορθώσει νά κάνουν μιά δλόκληρη περιουσία, άδιαφορότας για τά δυστυχίασμά τους. Γι' αυτό και κανείς Παρισινός δέν τους λυπήθηκε, δι θέτει τό κακουργιούδικειο τό Σηκουάνα τούς κατεδικασθείσας ήσιδα δεσμά και τους έστειλε στήν τρομαχική κολάν τής Γουίάνην.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 905)

πώ δι θ Χούσκινσον, από τήν άποχη τού πολέμου, είχε μιά Γερμανική σφαίρα κοντά στήν καρδιά. Τόν είχαν έξετάσει πολλές φορές.. Μά κανείς μας δέν μπορούσε νά τόδυ ργάλη αύτη τή σφαίρα, γιατί ή έγχειρης ήταν πάρα πολύ έπικινόντι.. Φαίνεται λοιπόν δι θ Χούσκινσον πεθάνει έφενικά από συγκρήπη, τή στιγμή που τόν έσφυγε για τό δρελλός μέσα στά χέρια του. Μέ τό σφέλιμο, ή σφαίρη είχε περάσει μέσα στήν καρδιά του.

Ο Τέντο Κούπερ, ήτης σάν τρελλός τό ούσικου του και χωρίς νά χαρετήση τό φίλο του, έρυγε έφενικά από τή Λέση και γύρισε μέν ένα όμαξι δι' αύτά που σέρνουν οι Ιθαγενείς στό σπίτι του. Τήν όλη μέρα, παράστησε τή θέση του και τό σπίτι του και γύρισε μέ τό πρώτο οπωρεύοντα στή Νέα Υόρκη.

Μά δόσι κι' διν έψευδε, δέν βρήκε πειά τήν διωροφή ΣΙΛΛΕΥ. πού δέν έφτασε γιαδι τό διάστασιο τού πολέμου, είχενε έπαργηόρτος σ' δλη του τή ζωή, έχοντας πάντα μαζές του, σάν τύψι, μιά χοντρή σφαίρα από ένα Γερμανικό περίστροφο. ΝΟΡΑ ΜΙΟΥΡΚΕ